

Lad mig først tage fat på det, som måske har været det mest markante, nemlig at nu udelukker vi de store virksomheder. Må jeg starte med at sige, at jeg har aldrig nogen sinde syntes, at det var en national ulykke, at der i Danmark inden for fødevarersektoren blev skabt nogle virksomheder, som også har en chance for virkelig at kunne matche den internationale udfordring, som de kommer til at stå over for, tværtimod. Jeg synes, det er godt, at det er lykkedes for dem, og jeg synes, det er godt, at vi dermed har fået lavet nogle lokomotiver.

Men hvad er det så, vi siger med lovforslaget her? Vi siger med lovforslaget her, at vi jo har forholdsvis sparsomme offentlige midler, og at vi, når vi har med offentlige skatteyderkroner at gøre, så skal behandle dem med varsomhed. Når man skal i betragtning her, skal der være nogle ekstraordinært gode argumenter for det, og derfor har vi sagt, at vi først og fremmest vil målrette det mod små og mellemstore virksomheder, for det er her, vi tror, udviklingspotentialet findes. Men er det ensbetydende med, at de store virksomheder inden for fødevarersektoren ikke kan deltage? Næh, det er det ikke. Tværtimod har vi fortsat brug for dem som lokomotiv.

Det, vi i realiteten sigter mod med lovforslaget, er almindelig, dagligdags, triviell produktudvikling, som under alle omstændigheder nødvendigvis må foretages for at kunne fastholde positionen på verdensmarkedet, og den skal man ikke forvente offentlig støtte til. Det må virksomheder, som har en omsætning i størrelsesordenen 30-40 mia. kr., nok selv kunne klare på lige fod med andre virksomheder, som ikke er inden for fødevarerbranchen. Den almindelige daglige overlevelse og frembringelse af med nye produkter, som man ved, at markedet efterspørger, må de selv tage sig af, det skal det offentlige ikke hjælpe dem med. Men vi vil gerne have dem med, fordi vi synes, det er vigtigt, at de er der som lokomotiver, og derfor står det klart i lovforslaget, at hvis en sådan stor virksomhed enten vælger at gøre det i netværkssamarbejde med en eller flere mindre virksomheder, eller hvis disse store virksomheder i samarbejde med et sektorforskningsinstitut eller med offentlig forskning i det hele taget vil lave noget ekstraordinært, som virkelig peger fremad, er de fuldt ud med.

Jeg bliver nødt til at spørge dem af Folketingets partier, som mener, at det måske er uretfærdigt, om de virkelig mener, at med de trods

alt forholdsvis sparsomme midler, som er til rådighed her, skal skatteyderkroner være med til at sikre produktudvikling af ting, som disse store virksomheder under alle omstændigheder var nødt til selv at gøre for at kunne blive på markedet. Det tror jeg ikke er en rimelig måde at gøre det på, og det understreger endnu en gang, at vi har brug for netværkssamarbejde osv.

Der har været nogle diskussioner om bemyndigelserne, specielt i § 2. Jeg synes altid, man skal være på vagt over for bemyndigelser, men jeg synes, som også hr. Ole Vagn Christensen klart dokumenterede, at man skal læse tingene i sammenhæng. Man skal jo forstå, at det udvalg, der nu bliver nedsat, ikke, som det var tilfældet tidligere, bliver et udvalg, som bare skal godkende nogle projekter. Det nye udvalg får en ekstra dimension, som jeg anser for at være vigtig, nemlig at være rådgivende, også for ministeren, og at kunne påpege over for ministeren: Nu har vi siddet her i en periode, og vi kan se af ansøgningerne og udviklingen, at der er en trend, som går i den og den retning, så nu vil vi anbefale ministeren at lave nogle forskningsprojekter eller noget andet på det område.

Det er altså ikke noget, ministeren sidder ovre i sit lønkammer og finder ud af eller finder ud af sammen med nogle fornuftige embedsmænd. Disse kompetente mennesker kommer og siger, at på baggrund af den viden, de har, er der noget, som de gerne vil anbefale, at ministeren sætter gang i, og det synes jeg da er fornuftigt. Så bruger vi netop den viden og ekspertise, som ligger i udvalget, der arbejder med tingene til hverdag og har mulighed for ikke kun at se snævert på de enkelte områder, men se bredt på hele området. Det giver ministeren en fornuftig rådgivning, fordi det kan se, at der er nogle områder, hvor der skal gøres noget ekstraordinært, og så har ministeren mulighed for at kunne iværksætte det. Sådan kan det næsten kun forstås, når man læser paragraffen og de tilhørende bemærkninger.

Jeg tror, det var hr. Kristen Touborg, som sagde, at det ikke må blive sådan, at der nærmest bliver tale om løbende driftstilskud. Jeg kan ikke være mere enig i det, for når vi skal bruge offentlige midler på dette område – hvad jeg mener vi skal – skal det netop være til noget ekstraordinært. Det skal være netop i den situation, hvor en virksomhed kommer og siger: Jeg tror, der er noget her, som kan pege fremad og være med til at sikre, at hele fødevarersektoren